

NYILAS ATILLA

Az ékesszólásról

LÉGY JÓ MINDHALÁLIG

I.

*Az volt a húsvét, mikor Debrecenbe mentünk!
Az Arany Bikában ünnepelt a család,
forgott velem a terem, mint a cigány nagybögője,
és kezemben szorongatok a búcsú peronján
egy nyulat formázó ajándék leporellót.*

II.

*Nyilas dédapám „nagy mulatós volt”,
„fölugrott az asztalra, és ott mulatott”,
már ő is a Bikába járt,
egész éjszaka neki húzták –
ő lett volna, aki „eltapsolt” egy vagyont?*

III.

*Mihálynak hívták, róla hallbattam,
hogy a nagy Református Kollégiumban
egy időben tanult Móricz Zsigmonddal,
és megtetszhetett neki a neve –
„nyilván nem az ujjából szopta”.*

IV.

*Gondolom, ezért is volt meg Mamáék
összesen, ha hárompolcnyi könyvtárában
számos patinás regénye,
amelyek utóbb rám maradtak,
depressziós napokon faltam őket.*

V.

*Én büszkén jelentkeztem,
hogy Nyilas Misi a mi debreceni rokonunk,
de osztályfőnök magyartanárom letorkolt,
ennek nincs jelentősége, mert „önéletrajzi” –
azóta is a hideg futkos a hátamon ettől a szótól.*

VI.

*Negyedszázaddal később viszont
tökéletes elégtételül
Móricz szellemi örököse,
egy másik nagy magyar író
bíretem ovációval fogadta.*

VII.

*Más debreceni útra is emlékezem,
ha az másik volt. Tibor bátya
teherautóval szállít minket a Varga utcai portára,
ittas, és egy váratlan pillanatban
letér az útról, hogy átvágjunk a parkon.*

VIII.

*Abban az időben sofőrként dolgozott,
nem kereshetett rosszul, elég sokat ivott,
beszélték, néha olyan részeg, hogy fordítva ül
a volán mögé, vagy fel se bír mászni, de ha beteszik,
a járművet már gond nélkül hazavezeti.*

IX.

*Máskor a lakásukban Marika néni bújtatott,
Tibor bátya az éjjel eltalálta kövel az ablakot,
zárt ajtót nem tűrt maga előtt a saját házában,
tombolva tépte föl, de megjuhászodott
Mama színe előtt, és kezet csókolt neki.*

X.

*Napközben ott járván miskolctapolcai
albérletünkben, a „tulaj” egy olyan
zárban is ráfordította, amelyikhez
nem adtak kulcsot, és megtapasztaltam,
milyen könnyű egy nyaralóba betörni.*

XI.

*Miskolcra érkezhettem haza Budapestre,
nem tudtam nyitni, mert lecserélték a zárat*

*késő este, és a kedvesemmel, csöngetek
gondnoknak, felügyelőnek, képviselőnek,
aztán a csizmás kandúr berúgja az üveget.*

XII.

*Abból a házból, az ötödik emeleti erkélyről
Mama már jó ideje próbált hazabíjni,
de amikor Tibor bátya harsogta bele
ízes nevem a tágas lakótelepi térségbe,
a foci pályán túl is tisztán lehetett hallani.*

XIII.

*Mentem haza, és a lábtörlőnkön,
garabonciás kabátjába burkolózva,
mint nagy madár, gubbasztott egy ember,
éppen festettek a lépcsőházban,
kérdeztem, nem tudják-e, hogy került oda,*

XIV.

*amikor fölemelte fejét, és megismertem:
Tibor bátya elvonóra utazott,
de Pesten megszakította az útját
rokonlátogatásra, és belső zsebéből
előhúzott egy üveg bikavért.*

XV.

*Ahova betértünk, mindig azzal kezdte,
jó hangosan, a mibeztartás végett
olykor a pultra vagy az asztalra csapva,
mintha háromelemű neve lett volna, hogy ő
Nyilas Tibor Debrecenből, és csak utána rendelt.*

XVI.

*Tibor bátya arra tanított,
hogy mindig emelt fővel járjak,
és ha lehet, az út közepén,
hogy észrevegyem, aki jobbról,
és azt is, aki balról támad.*

XVII.

*Valamikor boksolt, ha igaz,
talán rendőr is volt egy darabig,
talán volt, hogy nem a jó oldalon állt,
férfi volt, lehetek ellenségei,
és megmutatta nekem, hogy kell ütni.*

XVIII.

*Tudtommal sosem karambolozott,
de ami kibírt kívülről-belülről annyi
nyomást, ütést, azt egy kamionféléről
leváló pótkeréknek sikerült
megroncsolnia: drága kemény fejét.*

XIX.

*De még azután is, és ha ivott,
ha hangoskodott, mégis józanabb volt nálam,
ott a pályaudvari talponállóban,
ahol egy szóváltás után csendesen megjegyezte,
hogy hiba volt a bicskám nyitva felejtani.*

XX.

*Ő volt, aki az ünnepi lapokra
döntött, kacskaringós betűivel
apám, nagyapám neve után
azt is odaírta, hogy „úr”,
jó időre átvettem e szokását.*

XXI.

*Tibor bátyának a nagyapám
a nagybátyja lehetett,
ők voltak Mamával a fia, Kistibi keresztszülei,
aki apámnak mintha az öccse lett volna,
nekem meg minthogyha a bátyám.*

XXII.

*Hallom Kistibi hangját,
ahogy az igazát védi apjával szemben:
mért szól bele, hogy eszi ő a szalámit,*

*ha neki a konyhában állva, teríték nélkül,
csak úgy hevenyészve esik jól.*

XXIII.

*Zenebolond volt, mint apa és én,
tervezte, ha saját portája lesz,
minden helyiségbe szerel majd hangszórót,
a nappaliba talán quadrót szánt,
nem tudom, összejött-e neki.*

XXIV.

*Kistibi menyasszonya,
boldogságban-szenvedésben,
a síron is túl hű asszonya,
a lenyűgöző fiatalasszony,
Viola: sugár az Úr szeméből.*

XXV.

*Mikor Kistibiék odaértek a tor helyére,
kérdeztem, nekik is el kell-e sietniük,
mert van szállás, akár ott is alhatnak, mire ő
azzal a szeretnivaló debreceni határozottsággal
csak annyit felelt: „Maradunk.”*

XXVI.

*Utolsó telefonbeszélgetésünk
ügyetlen névnapki köszöntés,
a vonal egyik végén sorsát elfogadó
nagybeteg ember rezignáltsága,
a másikon egy folyékonylelkű zavara.*

XXVII.

*A Nagyerdőben kis vidámpark
déliárbos csapszékkal,
fölkínálkozó utcalány,
igazi nyárillat, és a nyílegyenes
Ady Endre út a köztemetőbe.*

XXVIII.

*A ravatalozóban szokásosan vacak
slágerek, de a sír melletti csendből
lebeletfinoman előúszó cimbalom,
felérző primás regélte Kistibi nótáját,
hogy a szívem belezokogott.*

BENKŐ ATTILA

Újra

*Az a piros
itt maradt rózsza
már majdnem megfeketült.
Van még parázs, dobd csak be.
Hamar felizzik.
Ma nem egy mérges kis kályhát
ölelgetsz a sarokban.*

Kidron

*Már nincs patak,
de járhatok a völgyében.
Vasárnapi sugarak után
itt,
ahol egy tátikabokor
magasabb nálam.
Forró kövek borítják
a régi ösvényt.
Itt szomjasabb vagyok, mint
a gyermekkori romokon
vagy a sziklakápolnában.
Itt vörös a föld.
Hoztam egy kavicsot hazulról
a nincs-pataknak is.*

Az utolsó

*Sok száz kölyök
taposta ki az ösvényt
a koronás hegyen,*